

AMIKOR AZ ÁLLOMÁSON

*istent az ember alkotta nem fordítva
mondta apám valahányszor elsírtam magam
miért kell meghalnom
azt hitte ezzel megvigasztal*

*az emlékezetemben mindez már hallgatássá vált
pedig apám nem hallgatott
látod a mindent elnyelő éjszakát
nagy az ég és nagy a csend
ebből építette az emberfia
ebből és reményből
vázat köré rostokat izomból
edzett inakat melyek az ég alját megtartják
aztán vért pumpált belé vörös olajat
amitől isten lehet*

*nem kérdés ő is meg akart születni
mint kőből kihámozott szoboralakot
testünk anyagából fejtettük ki
szépségét szemünk magába zárta
mondta miközben hosszakat léptünk az állomás felé
mint a királyok mikor gondolkodnak
én a védkörében
s ő vitte a visszavert nap tüzét*

*amikor az állomáson ismét elsírtam magam
egy furcsa allegórián
hogy nélkülem robog tovább az életem
éreztem szememre durva jég nő
mint a fülke ablakára
nehogy azt hidd ő más mondta apám
az ő testébe is beette magát a halál
már nem is olyan kincset érő edény*

*de a kék ég a kék tavak
a rózsabogarak zöldje ahogy villan
évek gazdag tavaszokkal
nem a halál...
lám kifakul mögöttünk az élet
építs tág égboltok alatt*

éreztem ahogy fekete szárnyaival
a hideg lég betolat
itt a vonat szólt hűvös-ünnepélyesen
elnyelte a sötét mint szennyves vízben elringó uszadék
és ő magával vitte a visszavert nap tüzét

PHILEMON IFJÚKORÁRA GONDOL

feleségemnek, Baucisnak

csak az nyer aki tudja
hogy kell egyetlen szót tartóssá tenni
volt az az éj
szelíd harapások
lélegzetvételnymi szünet
míg a szánk megpihen
kiesett hajadból a csat
fölköztünk csillagraj sodródott
fényt vetített ránk
és idegenséget szórt a pupillánkba
féltünk illetve féltél
kérted hasítsam fel a sötétség gyomrát
folyjon szurokká sűrűsödve
először az ablakokra
az ajtó alatt beszűrődő reggeli fényekre,
az éj peremén csüngő testünkre
a kihúló ajkaidról fakadó
*többé nem leszre
a már semmi sem tetszike*

volt az az éj
hallgattalak hogy amink van
az csupa sebzés
szívtam be annak a virágnak
a bódító fanyar illatát
ami a tüdődben nőtt
összemorzsoltam szirmait
levelét szárát
ebben nyújtózkodtunk
egy vagy több napon át
egyhuzamban
vártuk amíg az állatok
száján megköt a szurok
immár a fénytelen csillagrajban
peremén a szétomlóban levő világnak

VERGŐDŐ NÉREISZ

Minden éjszaka ébredek, amikor kimész pisilni,
valódi félelem száll meg, számolom a perceket,
hallgatom a neszeket, reccsen a padló, ahogy
kihúzódsz a széked, hallom a laptop-ventilátort is,
a táskádban kutakodsz, pittyen a telefon kioldógombja,
amikor már visszabújsz mellém, alig-alig tudok
visszacusszanni az álomba, a kétely homályos
torlasza nem enged, ilyenkor rendszerint vádlón
süt az úr gombszeme, főként rám, de végig
rajtunk, hogy aztán, mint a szentek képein, az
égnek fordítsa.

*A szerelemnek megvan a maga erkölcsé, ezt vallod,
az ágy lejtősnek tűnik, mégis megáll benne az az
elmosódott massa, ami belőlem szívárogo, mint
vízfesték a ceruzával megrajzolt kontúrokon, nem vér,
pedig mintha repedések lennének a testemen, ébredsz*

és osonsz, mérést végzek a félhomályban, az elektron pozíciójának kvantumbirodalmában, aztán a félelmem elrontja a hullámfüggvényt, ezért kislisszansz a térben és időben keletkezett hasadékon, a szemüket vesztett üregek mögötti sötét űrbe, közben kacéran odaveted, *a szerelmet sérti a megfontolás.*

A reggeli ártatlanságban aligha számíthatok arra, hogy egy isten is ébren lehet, hogy amint elhagyod a látóköröm, a szobát, megszűnsz létezni, ő vigyáz rád helyettem, a bő, alvó blúz alatti meztelen melleidre, a hívogatóan széttárt lábaidra, borostyánszínű szeméremtestedre, melynek energiája a napból származik, és valahányszor csak rád gondolok, öllelek, rád fekszem, vagy beléd hatolok, benned moccanok, lélegzeted veszem, elhasználok egy falatka napsütést, s a tested sókkal telik meg, rezgésközpontjában halkul a létezés örömének visszhangja, romjaiban hever a csupa fény, és édes nyögések sarjadnak.

PÉLDABESZÉD

*„Kelet felől jő meg a gyermek
tenyeréből szögek rozsdája olvad;”
Farkas Árpád*

Egy férfi megfizet a tetteiért.
Mérd ki az időt, mérd ki visszavonásig.
Legalább ennyit mindenki megtanul
az egészszből.
Ha bölcs lennék,
akkor megelégednék azzal,
hogy csak figyelek,
mintha fa lennék,
fán madár,
annak elhullatott tolla,

hangyasav által lebontott szaru.
Ha bölcs lennél,
hagynál *gyermekké gyámoltalanodni*.

Miért fárasztod magad
olyan emberekkel,
akik okosabbnak hiszik magukat
más embereknél.
Férfiszerep állni
a *nagy, nomád mennybolt* kapujában,
ceremóniára várva,
hallgatni a kihagyó szögverést:
vas–vas, vas–hús, vas–csont.
Tudd magadról,
hogy kicsoda vagy
ahogy a sziklát körbeírja a hullám,
húzd meg a határt függetlenül attól,
hogy miféle istene van ennek
az őre-hagyott világnak.
Miféle útveszejtő isten figyel hidegen,
mintha kitömött lenne.
Mozdulatlan vagy színét váltó?
Az én apám egyedüli problémája is az volt,
hogy sosem ismerte ki magát,
ezért sosem tudta, mit akar.
De vagyok olyan nagyvonalú,
hogy ezért ne haragudjak rá.
Meghalni a legnehezebb, mondja,
ahogy ott áll kelet felől,
nem mozdulni, az az igazi erő.
Durva ujjbütyke közül kő koccan fogához,
s a *mennyei vatta kifordul a szájából*.